

Ikke des mindre var det hende selv, der havde foreslaaet Turen herop. Pateren, der kendte hendes Afsky for, hvad hun plejede at kalde Naturen i Adamskostyme, havde næppet villet tro sine Øren, da hun for lidt siden, mens de stod nede paa Stranden og raadslog om Dagens Udflugt, pludseligt udbrød: „I Dag vil vi ud til det yderste Thule!“ Men Hemmeligheden var den, at hun et Øjeblik forinden havde set Emanuel paa Vandring ud mod Hammerbakkerne. Og da hun vidste, at han hver Dag drog herop og ofte var Timer, ja halve Dage borte, havde hun ikke kunnet modstaa Lysten til at faa at vide, hvad han egentlig tog sig for deroppe i Ensomheden mellem Mørkets og Overtroens Aander.

Samtalen mellem hende og Pateren havde iøvrigt under næsten hele Turen drejet sig om ham og om den Opsigt, han var begyndt at vække omkring paa Egnen. Rigtignok havde Pateren — som han plejede — søgt at undgaa dette Emne; han fortabte sig hvert Øjeblik i almindelige Betragtninger, fortalte Anekdoter og muntre Oplevelser fra det københavnske Selskabsliv. Men med sædvanlig Snarraadighed forstod Frk. Ragnhild hurtigt og naturligt at føre Samtalen tilbage til dens oprindelige Udgangspunkt.